

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3CoCsp/25/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8220200007
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8220200007.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Mariany Muránskej a JUDr. Martina Barana v spore žalobkyne: P. K., H.. XX.XX.XXXX, C. O. XX, XXX XX O., zast. JUDr. Igor Šafranko, advokát, so sídlom ul. Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, IČO: 31954448 proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47233516, o primerané finančné zadostučinenie, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bardejov zo dňa 07. 12. 2020, č. k. 2Csp/1/2020-82 takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok vo výroku I. a III.
- II. Nepriznáva stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

„I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 300,00 Eur, v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti súd žalobu z a m i e t a .

III. Žalobkyňa m á voči žalovanému n á r o k na náhradu trov konania v rozsahu 100% z prisúdenej sumy, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník“.

2. Vec právne posúdil podľa ust. § 3 ods. 3, 5, § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“).

3. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že dňa 06. 03. 2013 žalobkyňa uzavrela so žalovaným zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver v sume 1 500 eur so splatnosťou 42 mesiacov s RPMN 70,01 % a so započítaným poplatkom v sume 215,75 eura. Žalobkyňa v konaní vedenom na tamomšom súde pod sp. zn. 5Csp/105/2018 o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok bola ako spotrebiteľ úspešná, keďže rozsudkom zo dňa 23. 05. 2019, právoplatným dňa 01. 07. 2019 súd určil, že zmluvné podmienky uvedené v bode 8.1 a v bode 8.4 zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 06. 03. 2013 sú neprijateľnými zmluvnými podmienkami v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Neprijateľnosť týchto zmluvných podmienok

súd videl nielen v samotnom predmete dojednania, v jeho cene, ale aj v okolnostiach, že nešlo o individuálne dojednanú zmluvnú podmienku. Súd žalobkyni preto priznal titulom primeraného finančného zadosťučinenia sumu 300 eur, a to za každú vyslovenú neprijateľnosť zmluvnej podmienky po 150 eur. V tejto súvislosti mal na pamäti satisfakčnú funkciu primeraného finančného zadosťučinenia. V danom prípade súd zohľadnil závažnosť porušenia práv, keďže tým, že súd v základnom konaní vyslovil neprijateľnosť a neplatnosť zmluvnej podmienky vo výroku I. rozsudku negoval nárok žalovaného na inkasovanie sumy 215,75 eura na úkor žalobkyne a v prípade splnenia predpokladov aj na inkasovanie sumy 112,08 eura. Vyslovenie neprijateľnej zmluvnej podmienky vo výroku II. uvedeného rozsudku nadväzovalo na neprijateľnú zmluvnú podmienku uvedenú vo výroku I., keďže táto určovala reálne a praktické naplnenie skôr vyslovenej neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Z uvedeného pohľadu sa súdu javilo finančné zadosťučinenie vo výške 300 eur ako primerané. Súd sa nestotožnil s nárokom žalobkyne o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nad sumu 300 eur, za každú vyhlásenú neprijateľnú zmluvnú podmienku po 250 eur, a preto v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

4. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol na základe ustanovení § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) tak, že priznal žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy.

5. Proti tomuto rozsudku, proti výrokom I. a III. podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný namietajúc, že v konaní neboli preukázané žiadne relevantné skutočnosti, pre ktoré súd priznal žalobkyni nárok na primerané finančné zadosťučinenie, že súd prvej inštancie nezdôvodnil, prečo ako primerané zadosťučinenie určil sumu 150 eur za neprijateľnú podmienku a odôvodnenie napadnutého rozsudku ani neobsahuje žiadne skutkové a právne závery nadväzujúce na vykonané dokazovanie, ktorým by sa preukázala dôvodnosť a výška priznaného zadosťučinenia. Žalovaný sumu 300 eur považuje za krajne neprimeranú, kedy jej výška nie je odôvodnená žiadnou osobitnou okolnosťou. Z podanej žaloby a rovnako z priebehu konania vyplýva, že žalobkyňa nepredložila súdu žiadne dôvody a dôkazy na ich preukázanie v tom smere, aby splnila povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť ohľadne požadovaného nároku. Podaná žaloba, čo do obsahu a uvádzaných tvrdení neobsahovala žiadne konkrétne skutočnosti a dôvody na preukázanie požadovaného nároku. Za týchto skutkových okolností preto nie je namieste aplikovať princíp o tom, že výška priznaného plnenia závisela od úvahy súdu a že danosť nároku bola preukázaná. Súd nesprávnym procesným postupom a nedostatočným odôvodnením znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhuje, aby odvolací súd zrušil rozsudok v napadnutých výrokoch (I. a III.) a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

7. Odvolací súd sa najprv vyporiadal s odvolacou námietkou žalovaného, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie riadne a v úplnosti neodôvodnil. V tejto súvislosti je právne významné ustanovenie § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil a aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

8. Odvolací súd považuje rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny a preskúmateľný. Súd prvej inštancie jasne a zreteľne vysvetlil, z akých dôvodov žalobe o vydanie primeraného finančného zadosťučinenia vyhovel (tak v prípade nároku i výšky), odôvodnenie jeho rozhodnutia zodpovedá kritériám odôvodnenia, ktoré sú upravené v § 220 ods. 2 CSP. Nie je možné konštatovať, že by

rozhodovacím procesom došlo k odňatiu možnosti žalovaného konať pred súdom a k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Za odňatie možnosti konať pred súdom a za porušenie práva na spravodlivý súdny proces nie je možné považovať to, ak súd prvej inštancie neodôvodní svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa.

9. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne vyplývajúci z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenie Zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

10. K uplatneniu práva na primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov po tom, čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušeniu práva alebo povinností na súde. Či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinností na súde vyplynie až z právoplatného rozhodnutiu súdu vydaného vo veci samej.

11. „Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia.“ (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019).

12. Žalobkyňa si uplatnila v predmetnom konaní nárok na náhradu primeraného finančného zadosťučinenia titulom úspešného uplatnenia svojich spotrebiteľských práv v spore vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 5Csp/105/2018 o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok.

13. Tvrdenie žalobkyne o úspechu v základnom konaní bolo preukázané rozsudkom Okresného súdu Bardejov zo dňa 23. 05. 2019, č. k. 5Csp/105/2018-76, ktorým súd o žalobe žalobkyne smerujúcej proti žalovanému rozhodol o určení dvoch neprijateľných zmluvných podmienok v zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 06. 03. 2013. V uvedenom rozhodnutí bolo judikované, že neprijateľnosť týchto zmluvných podmienok súd vidí nielen v samotnom predmete tohto dojednania, v jeho cene, ale aj v okolnostiach uplatňovania tohto ustanovenia. Súd mal za to, že celá konštrukcia služby odkladu splátok a odplaty za ňu ako je uvedená v bode 8 zmluvy o revolvingovom úvere je neprijateľná, výrazne zhoršujúca postavenie žalobkyne ako spotrebiteľa, a preto je aj v zmysle ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná. Vytkol žalovanému, že postupoval tak, že bez ohľadu na to, či spotrebiteľ využije možnosť odkladu splátok, vopred zinkasuje odmenu za odklad splátok, pričom za túto službu platí aj v prípade, ak k odkladu splátok vôbec nedôjde, teda dlžník poskytuje žalovanému plnenie bez toho, aby za to obdržal proti plneniu. Skonštatoval, že vyžadovanie plnenia bez reálneho poskytnutia protiplnenia je v rozpore s dobrými mravmi, ide o nekalú obchodnú podmienku, ktorej cieľom je znížiť

sumu úveru vyplácanú dlžníkovi nachádzaním spôsobu neoprávneného obohacovania sa spôsobom navonok neutrálnym. Zároveň súd skonštatoval, že je úplne nelogické, aby mali všetci spotrebiteľia, aj po náležitom vysvetlení súhlasiť s tým, že dopredu zaplatia tri splátky úveru za to, že do budúcnosti budú môcť po splnení určitých podmienok požadovať o odklad maximálne troch splátok bez toho, aby im bolo poskytnuté nejaké protiplnenie, resp. aby už v čase uzavretia zmluvy si boli istí, že v budúcnosti budú žiadať o odklad splátok.

14. Za stavu, keď rozsudkom Okresného súdu Bardejov zo dňa 23. 05. 2019, č. k. 5Csp/105/2018-76 bolo vyhovené žalobe v dôsledku záveru, že zmluvné podmienky určené v zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 06. 03. 2013 sú neprijateľné a v zmysle ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka aj neplatné, pričom tento rozsudok nadobudol právoplatnosť, sa odvolací súd stotožnil so súdom prvej inštancie, že v tejto veci základ nároku je daný.

15. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradzovalo od získavania plnení, na ktoré dodávateľovi nárok nevznikol, či už v dôsledku neplatnosti právnych úkonov, neprijateľnosti zmluvných podmienok, alebo nedodržania zákonných náležitostí zmlúv o spotrebiteľskom úvere a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybné ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite.

16. Základom pre určenie sumy peňažného zadosťučinenia je primeranosť a súd túto sumu určí na základe vlastnej úvahy. Je teda posudzovaná podľa subjektívnej povahy a zohľadňuje všetky skutočnosti, čo viedli spotrebiteľa k podaniu žaloby o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Tak to bolo aj v prejednávanej veci, keď súd prvej inštancie považoval za adekvátnu a primeranú výšku finančného zadosťučinenia sumu 300 eur. Súd prvej inštancie vyhodnotil sumu, keď zohľadnil závažnosť porušenia práv, keďže tým, že súd v základnom konaní vyslovil neprijateľnosť, neplatnosť zmluvnej podmienky vo výroku I. rozsudku negoval tým nárok žalovaného na inkasovanie sumy 215,75 eura na úkor žalobkyne a v prípade splnenia predpokladov aj na inkasovanie sumy 112,08 eura, pričom vyslovenie neprijateľnej zmluvnej podmienky vo výroku II. uvedeného rozsudku nadväzovalo na neprijateľnú zmluvnú podmienku uvedenú vo výroku I., keďže táto určovala reálne a praktické naplnenie skôr vyslovenej neprijateľnej zmluvnej podmienky. Je preto zrejmé, že žalobkyňa s prihliadnutím na postoj žalovaného vo veci vedenej na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 5Csp/105/2018, v ktorej žalovaný spochybňoval dôvodnosť podanej žaloby, bola dlhodobo nedôvodne vystavená stavu právnej neistoty, a to až do právoplatného skončenia uvedeného konania, pritom je zrejmé, že tento stav vyvolal práve žalovaný, ktorý naformuloval neplatné zmluvné podmienky v zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 06. 03. 2013 uvedené v čl. VIII., bod 8.1 a bod 8.4.

17. V dôsledku konania žalovaného bola žalobkyňa nielenže vystavená bezprostredne hroziacej majetkovej ujme, nad rámec uvedeného bola nútená chrániť svoje práva súdnou cestou. Nie je snáď ani potrebné pripomínať, že súdne konania sú stresujúcim zážitkom, vyplývajúcim z obáv z výsledku sporu, či možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy v podobe náhrady trov konania protistrane, v prípade neúspechu v konaní. Spotrebiteľ, teda žalobkyňa, nie je povinná preukázať ujmu, ktorá jej vznikla, pretože zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie už vtedy, keď k porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. Žalobkyňa sa v tomto prípade úspešne domohla svojho práva, a teda boli splnené všetky zákonné predpoklady pre priznanie finančného zadosťučinenia.

18. Za stavu, že cieľom existencie inštitútu finančného zadosťučinenia je okrem iného mať reálny a efektívny odradzujúci účinok vo vzťahu k dodávateľovi od recidívy a na upustenie od porušovania spotrebiteľských práv, odvolací súd konštatuje, že priznaná suma finančného zadosťučinenia 300 eur je postačujúca.

19. K výroku rozsudku o trovách konania odvolací súd uvádza, že správne bola úspešnej žalobkyňi priznaná ich náhrada v plnom rozsahu proti neúspešnému žalovanému. Prvoinštančný súd vo výroku o trovách konania správne uviedol aj formuláciu, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. Takáto formulácia výroku o náhrade trov konania spĺňa požiadavku zákona, aby rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania v spojení s

rozhodnutím o výške tejto náhrady bolo vykonateľné. Z týchto dôvodov odvolací súd považoval odvolanie žalovaného za nedôvodné aj proti výroku o trovách konania.

20. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Zodpovedané majú byť len tie otázky, ktoré majú pre vec zásadný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998. Ústavný súd SR vyslovil, že: „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“. (porovnaj IV.ÚS 115/03). S poukazom na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné sa vyjadrovať k ostatným dôvodom odvolania. Bolo jednoznačné preukázané úspešné uplatnenie porušenia spotrebiteľských práv žalobkyne žalovaným v základnom súdnom konaní.

21. Za toho stavu odvolací súd rozsudok v napadnutých výrokoch ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 a 2 CSP).

22. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že žalobkyňa bola úspešná, no v priebehu odvolacieho konania jej žiadne preukázateľné trovy nevznikli a žalovanému ako procesne neúspešnej strane nárok na náhradu trov odvolacieho konania nevznikol. Odvolací súd vychádza z čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonomiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy konania nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania.

23. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).